

Dievča, neplávaj proti prúdu!

Čo sa deje? Zabudla som písať?
Neviem ako mám poskladať slová?
Nebodaj svojské moratórium ma
drží v okovách?

Čakám na milé slovo, pohladenie,
či pohľad...čakám na podnet,
pomoc, útržok lásky.

Stratila som všetko, aby som v sebe
našla „človeka“. A čo už na tom
záleží? Nedokážem sa hnevať,
nedokážem odsudzovať, tak ako zo
seba všetku tú bolesť vydám?
Slepo plávam proti prúdu?

- „Pusti sa Dadka, pusti sa ostrého
kameňa pod hladinou zakalenej
rieky, lebo sa utopíš!“

- „A čo ti na to povie kameň?“

- „Všetka zodpovednosť je tvoja,
držala si sa ma tak, že som ťa o to

nikdy neprosil.“

Tak prečo? Kde? A pre koho?

Pre bezhraničnú lásku, jedine svojou cestou a hlavne pre duševné blaho...

Sedím v parku, sledujem ľudí. Niečo sa mi nepozdáva, je tu príliš veľa smútku a tiesne, či len zmysel života sa trošku zbláznil? Odskočil si na „fajčiarsku?“ Pre lásku božiu a kedy sa vráti? Aha mám to, už ju vidím. Mladé dievča oplakáva stratu jednej veľkej lásky. Vzlyká, až sem ju počuť. Stojá okolo nej priatelia, hladia jej tvár, ramená a vlasy. A ona len plače, plače - za srdce sa drží. Je to jej najväčšia bolesť, nevedia ju „zachrániť“. Všetky povzbudivé slová akoby o stenu švacli. Chcela by som zatriať jej dušou: „Dievča, dievča, budeš ešte veľa plakať, ale čas zahojí všetky rany.“

- Nechápal ju a dnes to ešte oplakáva. Ved' chcela len po žobrácky za more lásky kvapku nehy. Klame, až sa zem otriasa. Chcela toho oveľa viac. Porozumenie, priateľstvo, spolupatričnosť a lásku bez pretvácky. Držala ho za ruku bez toho, aby žila v jeho tieni. Chcela len povzbudivé slová, duševné pohladenie, mannu z neba, ktorou by si ju získal nie na rok – dva...navěky. Chcela počuť: „Záleží mi na tebe, mám o teba strach, si moja telom, srdcom, celou dušou“ Chcela sa oprieť o jeho ramená a cítiť sa v bezpečí kým svet bude svetom. Chcela zavrhnúť strach pred pádom, chcela s ním počítat' hviezdy. Chcela, aby si ju cenil. Chcela, aby mal rád jej slzy, ved' plakávala pre ich lásku. Chcela sa s ním bezstarostne smiať – deliť sa o lásku, smútok a všetky radosti. Túžila po tom, aby ju spoznal, aby na lásku nemal dôvod...aby ju mal rád „pre ňu“ a pre to, čo dokázali.

Snáď to je všetko, čo chcela – a možno on chcel čosi iné. To je len životná trasa, nie akési prešpekulované: „Ty, ty, len ty môžeš za môj smútok“ Nie!

Pozerám sa na to dievča a je mi všetkého tak strašne ľúto.

Celý svet ju zovrel v náručí a kolíše ju na neviditeľných rukách, predsa je tak beznádejne sama. Tak veľmi milovala.

Hľadá do zeme a prelieva horké slzy, cíti sa zbytočná a unavená na všetky boje.

Nepáči sa mi, že sedí v tieni. Prečo?

- Podídem k nej, s vyplakanými očami je tak zvláštne pekná, až ma pichne pri srdci. Zrazu nemá žiadne ciele a to ešte netuší, že toto sú tie životné strasti keď musí zostať „človekom“. Nie, nie je o nič menej vinná, má strach zo samoty. Keby tak precítila, že „dnes“ to ešte neskutočne bolí, no snáď ju čaká krajšia cesta. Vidím, ako sa pozabúda v smútku, striedavo plače a spomína. Netají sa tým, že ju to trápi. Neútočí, nekričí, neobviňuje...nepúšťa sa už do boja.

Chytím ju za ruku a dávam jej čas rozhodnúť sa, či chce zostať chvíľu v tieni, či pôjdeme za slnkom spolu. Chcem jej pomôcť... musí predsa cítiť, že pokiaľ sa neopustí, nebude nikdy viac sama. Jej nádej v krajšiu budúcnosť musí umrieť posledná.

„Dievča, dievča...nedrž sa ostrého kameňa. Utrápiš sa a čo ti ten kameň povie?“

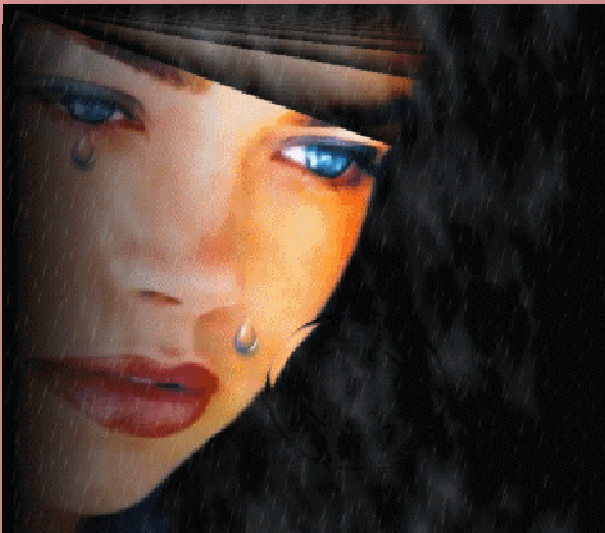
- „Všetka zodpovednosť je tvoja, držala si sa ma tak, že som ťa o to nikdy neprosil.“

„Vystúp pomaly z tieňa dievča. Musíš ísť vlastnou cestou aj keď ťa to neskutočne bolí, tu si už dohrala „rolu“, ale nechala si v dušiach stopy a tí, ktorí ťa majú radi budú si ťa pamätať.“

Aké zvláštne, pozerám sa na ňu, hrdlo mi zoviera pocit smútku. Snáď mi rozumie aj bez slov, veď nedokážem rozprávať. Dnes spolu s ňou však dokážem byť sama a viem, že ju raz prebolí aj to často počuté: „Neviem“

...ona tiež vedela iba toľko, že úprimne miluje...cítila to v hĺbke svojho zraneného srdca.

Spomienky na krásne prežité chvíle jej vyčarovali matný úsmev na tvári...pre začiatok to úplne stačí.

Cíti, že v najhlbšej hĺbke svojej duše sa vždy budú mať neskutočne radi, nemajú si pre čo ubližovať...snáď osud to tak zariadil, alebo oni sami.

Božie cesty sú nevyspytateľné, treba po nich kráčať so vztýčenou hlavou.

„Tak už neplač opustené dievča, čas všetky rany zahojí!“